

Alsóörs büszkesége?

Félkészten, üresen, kulcs nélkül

Idegen szavakat sodor felénk a hűvös nyár végi szellő, jó néhánnyan felháborodva magyaráznak egymásnak, miközben hevesen, többször is, az ég felé emelik egy *Balaton* című útikönyvet. Háttük mögött, a hazánkban páratlan értékű alsóörsi gótikus kisnemesi udvarház kerítésén, mint használt kocsis szélvédőjén, kitépott fűzetlap lengedez. „A török ház zárva! Érdeklődni a községi tanácsnál.”

— Mi tettük ki azt a papírt kérem — mondja kendőzetlen indulatossággal, csipőre tapasztott kezekkel *Kerék Zsuzsanna*, a műemlék épület domb felé eső részének egyik lakója. — Mert jönnek ide franciák, angolok, meg mit tudom én kicsodák, mint maguk is, és bennünket vekzálnak. En értem, hogy az útikönyvben benne van, hogy menne be a sok szerencsétlen, de ha egyszer nincs nyitva. Néhány hete fejezték be az épület kétharmad részének helyreállítását, aztán bezárták. Mi pedig lakók vagyunk itt kérem, nem idegenvezetők.

Pipiskedünk, erőlködve nyújtogatjuk a nyakunkat a kerítés utca felőli oldalán. Végül a falusiak kissé szemrehányó tekinteteinek összütésében makacs akaratunk lassan és teljesen elüszkösödik. Még azt hishetik, hogy a műemlék épület portájára betévedt néhány rántani való csirkére fenjük a fogunkat.

Kérem a kulcsot

— Jó napot kívánok, a kulcsért jöttem.

A községi tanács egyik fiatal, csinos női dolgozója — akihez szerencsétlenségére betévedtem — úgy néz rám kártonjai közül, mint a ma született bárányra.

— A kulcsért, mert ki van írva, egy papírosra — magyarázokod kitartóan. — A török ház kulcsáért, ahogy a faluban ismerik.

— Aha... — csillan a tanácsis dolgozó szemé. — De az elnök elvtárs szabadságon van, és a titkárnk sincs bent.

Gondolkodóba esem. Vajon mit rejthet az egykori udvarház, milyen értékeket, ha a község első emberei felelnek a kulcsáért?

— Hát nemigen rejt az semmit, úgy tudom üres — mondja kissé zavartan *Bácsi Károlyné* pénzügyi csoportvezető. — En a kulcsot nem adhatom oda, mert nem tudom kinél van. Még a műszaki előadó is kiugrott ide a közelbe valahová...

— Megvárom, ha nem zavarok...

Idézet a *Balaton* című útikönyvből: „Alsóörs látnivalói közül említésre méltó az úgynevezett „török ház” tömzsi épülete. A néphit szerint egy török adószedő építette. Valójában jóval korábbi: a XV—XVI. század fordulójából származó, részleteiben is csaknem teljesen ép, késő gótikus köznemesi lakóház.”

A *Veszprém megye természeti és történelmi érdekességei* című sorozat egyik 1962-ben megjelent füzeté megállapítja: „a gótikus házról csak nemrég derült ki, hogy hazánk legrégebb, majdnem teljesen épen maradt, késő gótikus falusi úrilakja.”

Mezei Aliz, az *Országos Műemléki Felügyelőség* (OMF) területi előadója magyarázza, amikor töle érdeklődöm:

— Nincs egy hónapja, hogy átadtuk. Sajnos, az egész épületet nem tudtuk restaurálni, mert az egyik részében laknak, pedig az ország egyetlen és ezért páratlan értékű műemlékéről van szó.

A jelzők mellé — késő gótikus, egyetlen, páratlan értékű, egyharmad részében lakott — úgy

vélem, még egy feltétlen odakívánkozok: *kulcsra zárt*.

— Kint voltam a területen — teszi az asztalra a bukósisakját *Fehér Sándor* műszaki előadó. — A kulcs itt van a fiókban, de felesleges kinyitni kérem. A ház teljesen üres.

— Régebben az egész házat lakták — kerít egy hamutartót a műszaki előadó. — A feléből az egyik lakó kihalt, azt a gyerekeitől megvásároltuk és az OMF megcsináltatta. A másik lakóval meg nem boldogulunk. Olyan kö-

Tanácsi lakás a kisközségben összesen 54 van. Pedagógusok, tanácsis dolgozók és olyan családok élnek bennük, akiknek szociális körülményei indokolják. Egyet most is építenek. De nem a *Kerék* családnak.

A kulccsal meg az a gondjuk (most jut eszembe a műszaki előadó válasza), hogy egyszerűen nincs aki kezelje. Erre nekik *nincs emberük*. De minek is, hiszen a ház üres. Tavaly úgy volt, hogy *török kávézó* lesz benne... Hogy mitől és miért török? Erre

A gótikus ház. — Römer Flóris rajza 1861-ből.

vetelményekkel jöttek, amelyeket mi nem tudtunk teljesíteni.

— Mikkel jöttünk mi? — kérdezte erre indulatosan *Kerék Józsefné*, a lakó, amikor a tanács véleményét elmondtam. — Egyszer idejötték vagy négyen, no akkor a *Podmaniczky Gyula*, az elnök ajánlott valami rossz viskót. En oda nem megyek. Mi nem kérünk mást, csak egy lakást. Egy lakhatót. Az elnök nyelve járt mint a varrógép, de nem intézett semmit. Az én szám előtt ne húzgálják a mézes madzagot. Azt mondom én kedves. Mi jobban szívügyünknek tekintjük a Balatont, mint azok, akiknek kellene. A falu széle tele van szeméttel, pusztul itt minden. Fölöttünk egy szép, régi temető, az öreg harangláb — sorolja *Karola néni* és idegesen tovább fejti a babot.

Presszó a szobában

— Miért nem tudtak egy házat elintézni, ha nekik ez olyan sürgős volt? — folytatja *Karola néni* lánya. — Ha nem lennének itt, most az egész rendbe lenne? Az eredeti tervek szerint a mi szobánkban lett volna a presszó.

Artner Margit: Kerámikus

nem tudott válaszolni senki. Ha igaz, most helyrajzi gyűjteményt terveznek, de vitrin vagy berendezés nincs még hozzá.

Levelet a tanácsnál arra vonatkozólag, hogy a teljesen helyreállított Balaton-parti büszkeséget majd napjainkban mire használnák, 1977-es keltezéssel már találtunk. De ennél többre, vagyis döntésre, a helyreállítással párhuzamosan, a hasznosítás végleges megoldására még ma sem futotta.

Három éve kezdtek meg az épület restaurálását. A háznak az a része, melyet már nem laknak, el is készült. De hiába készült el, mert az arra kíváncsi emberfia előtt zárva van. Nincs aki kezelje a kulcsot. Ennek egyesek szerint az a magyarázata, hogy a ház üres. Ezért a kulcs senkinek nem adható át. Igaz, a ház hasznosításáról már jó előre döntöttek. De az is igaz, hogy ennél tovább a mai napig sem jutottak.

Pengeélen

A jelenlegi — valljuk meg, cseppet sem világos és rendezett, sőt egyre gótikusabban tornyosuló ügy — az OMF-nek eddig *másfél millió* forintjába, a tanácsnak, a lakóknak pedig nem kevés *idegeskedésbe, után- és helyben járásba*, perlekedésbe került.

— Bosszantó — mondja dr. *Römer Flóris*, az OMF osztályvezetője. — A tervek az egész épületre elkészültek, a befejezés előtt mégis le kellett vonulni. A helyzet szerintem indokolatlanul az élére van állítva. Mindenre van mód és lehetőség, csak a tanácsnak *szívügyként* kellett volna kezelnie a községnek és az országnak ezt a páratlan büszkeséget.

— Több mint öt évig ment a herce-hurca — számolgotja *Mezei Aliz* területi előadó. — Egy újabb nekifutás, egy újbóli felvonulás legalább *félmillióval* megdrágítja majd a befejezést. Azóta történt egy csomó intézkedés, volt értetlenség és érdektelenség, ment a levegőboxolás és készült egy halom levél...

Es az eredmény?

Franka Tibor

Az értékörző

Keresztury Dezső hetvenöt éves. Szerteágazó munkásságát a jubileum alkalmából röviden taglalni szinte lehetetlen. Am attól tartok, ez akkor sem sikerülne, ha nagyobb terem volna rá, mivel nem tudnám, hogy a tudós akadémikust említsem-e először, netán a költőt vagy éppenséggel az irodalomszervezőt. Amikor állami díja átvételekor az ifjabb irodalomtörténészek nevében *Németh G. Béla* köszöntötte, a többi közt megemlítette, hogy írt ő monográfiát *Festetics Györgyről*, a késő felvilágosodás nagy kultúraszervezőjéről is. Nos — noha a főrangúak armálisa nélkül — valami efféle szerepe van *Keresztury*nak a mi művelődésünkben. Múltbéli és jelenkori értékek megőrzője, továbbadója és tudós gondozója. A valamikori Eötvös kollégista, majd tanár, majd igazgató a *kollégium* könyvtárát, később a berlini Ma-

gyar Intézetét, a felszabadulás után az Akadémiát, még később nemzeti könyvtárunk egy részlegét vezeti. Tanárként a magyar és a német kultúrát plántálja tovább. Mint tudós, egyik legjobb Arany-kutatónk, mint szerkesztő és szervező, irodalmi és zenei „képeskönyvek”, antológiák, sorozatok gondozója, mint (miniszterviselt) közéleti férfi, művelődésünk egyik legbuzgóbb hazai és külföldi diplomatája — melleslegesen maga is jeles költő.

Ha egy tárlat megnyitását, irodalomtörténeti vandorgyűlést, ifrószeleket ülésen megszólal, biztosak lehetünk benne, hogy egészségesen indultatos elfogultsággal valódi értékek védelmében emel szót. A Nyugat — sajnos, ritkuló — második generációjának tagja elmúlt és mai művészetünk egyik legavatottabb gondozója.

Lukácsy András

Fejlesztés összefogással

A munkásénekkari mozgalom évtizedeken át a haladó eszméket, a teljesebb emberi életre irányuló törekvést és küzdelmeket szolgáltatta. A nép és a népek közös akaratát jelképezte. A dalosok sikeréhez gyakorta nem volt szükség az idegen nyelvű szöveg megértésére, vagy pontos értésre sem, hiszen egyegy dallam, a dalnak üteme és ritmusa nem egyszer eszmék szimbólumává is vált, mozgósító és szervező jeladásá.

Ipari és szolgáltató szervezetek fejleszteni kívánják kapcsolataikat a szakmunkás-képző iskolákkal, az üzemek szakszervezeti bizottságával és a testvér-szervezetekkel. Közös hoznak létre ifjúsági-énekkarokat, alakítanak új munkásénekkarokat. A kórus-szervezetek pedig ahhoz adnak több és gyakorlatiasabb szaktanácsokat, hogy az énekkarok vezetői összekapcsolják a spontán érdeklődést a tudatos közművelődési tevékenységgel. Mind az OKISZ, mind pedig a KOTA fontosnak tartja, hogy az együttesek a jövőben nagyobb társadalmi ismerésben részesüljenek.

Össze kell hangolni a különböző fesztiválok terveit és közösen kell szorgalmazni az együttesek vezetőinek továbbképzését is — összegezi a feladatot a megállapodás, a KOTA ugyanakkor azt is vállalja, hogy folyamatosan népszerűsíti a legjobb szövetkezeti kórusokat.

A szövetkezetek ifjúsági klubjaikban, a szocialista brigádok találkozóin, a szövetkező ünnepeken és nem utolsósorban a szövetkezeti tagok izlésének, magatartásának fejlődésében bontakozik majd ki mindaz, amit most ez a sok szempontból kezdeményező és utat kereső megállapodás is ösztönöz.

E megállapodás alapján az ipari és szolgáltató szövetke-

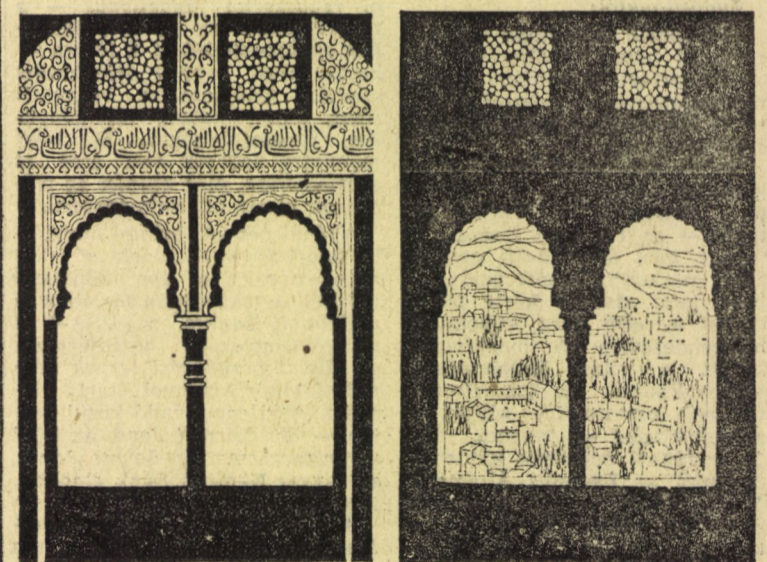
— ász —

Ókorkutatók kongresszusa

Szombaton plenáris üléssel befejeződött az Ókortudományi Társaságok Nemzetközi Szövetségének VII. kongresszusa a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében. Az egyhetes tanácskozáson mintegy félezer tudós vett részt.

A kongresszus az ókor három fontos korszakát vizsgálta. Az el-

ső korszak, az archaikus Görögországé, az időszámításunk előtti 650-től 550-ig terjedő időt ölelte fel, a második a hellenisztikus korszak, az időszámításunk előtti III—I. századot, a harmadik pedig a római birodalom felbomlásának korát, az időszámításunk szerinti IV—V. századot érté-

Káldi Judit: Az Alhambra ablakai I-II.

Azé, aki megtermeli?

A kisalkatrész-gyártó megteremti jövője alapjait — A jövedelemelosztás nemcsak a fizetésről dönt

Az útirányra nézve csak annyi magyarázatot kapok: forduljon balra a Bécs felé vezető út 122-es kilométerkövénél. Megtettem, s lám, a kényelvély feliratos vendéglők, a félrészült öreg házak mögött egészen másminyen Sopron tűnik elő. A hepehupás vasúti átjárók mögött szürke „egyenipari-formák”, monolitbeton épületsorok, világító tetőkkel, jellegtelen frontokkal. Hogy miben különböznek egyik gyár a másiktól? — nos, ezt senki nem tudná kívülről megmondani. Ehhez be kell lépni a kapun, beszélni az emberekkel, s föllapozni a főkönyvet. Am akad biztosabb szempont is, amely azonnal válaszol erre a kérdésre. **Varga László**, az AFIT soproni vállalatának közgazdasági érzékkel megáldott igazgatóhelyettese csak annyit mond: „Tudja, az mostanában a döntő: van-e félnivalója egy vállalatnak 1980. január 1-től, vagy nincs.”

— Felnek-e ebben az Autó Fenntartó Ipari Trösztözhöz tartozó vállalatnál a jövőtől? Azzal együtt, hogy a név megtévesztő: itt nem javítanak autókat, az AFIT-hoz annyi köze van, hogy új alkatrészeket készítenek, s egyszer odacsatolták...

Fészter az új gyárban

— Nézze, ez igen összetett kérdés — ragadja meg a szót Hunyák József igazgató. — Most minden üzemben, gyárban számolnak és újraszámolni tanulnak. Mi is. Vállalatunk az elmúlt tíz évben vetette le régi ruháját; valamikor a GYSEV-fűtőházából alakult feldolgozó középüzemmé, ma 1570-en dolgoznak és 580 milliós termelési értéket állítunk elő, jövőre 700 milliót. Csupa olyan cikket, amelyre égetően szüksége van a hazai járműiparnak. A Győri Rábának, az Ikarusnak, a Csepel Műveknek, a Szerszámgyártó Művek fékbereendezés-üzemeinek. De nélkülnk alighanem leállna a mosógép és káserőgépgyártás, hiszen a különleges gumitömítések — Simmering-gyűrűk — százezreit, millióit töltünk szerzik be. Ha így nézzük a dolgot — akkor máris válaszoltam a kérdésre.

— Tegnap viharos vezetői értekezlet zajlott ebben a szobában — mutat Varga László az asztalon heverő kötegyelű számításra. — Az volt a kérdés, miként tudjuk átlépni saját korlátainkat.

— Ezt nem értem...
— Gyárunknak jó gépei vannak, s nem ismeretlen a második és a harmadik műszak sem. Van nekünk kikészítetett jó technológiánk, például bevált gumireceptúránk, s ez nagy szó — hiszen magát a gumialapanyagot is mi gyártjuk alkatrészeinkhez. Ennek jóságán múlik például, hogy a RÁBA-MAN motorba beépített tömítőgyűrű kiállja-e a hatalmas igénybevételt vagy sem. Értéket képvisel fejlesztőgárdánk, s a termékszerkezet is. Ez azonban önmagában csak feltétel — igaz, kedvező feltétel. Az ügyhöz az is hozzátartozik, — hogyan fut le az új beruházás.

A szemlélő elbizonytalanodik: hol is járunk valójában — új gyárban, vagy szükségműhelyekben? A forgácsoló rendezett, észlelni itt a szakavatott művelet-szervezők szándékait. Amire az alkatrész kifut a gépekről, be is ér a szerelőműhelybe. Varga azonban egy vastag tengelyre mutat: „Látja, milyen nehéz! Nagyon anyagigényes alkatrész. Gondolkodnunk kell rajta, van-e értelme ezeket csinálni az új szabályozó rendszerben. Pontosabban, megéri-e?” Tovább lépünk a forgácsolóból a hegesztőműhelybe. Közepes bérezésű betanított munkás automata lángvágóval dolgozik. „Kénytelenek voltunk saját magunk összehozni a gépeket, mert nem lehet őket Magyarországon megvenni. Nincs célgépgyártás. Aki modernizálni akarja a termelését — ezt is vállalnia kell. Hogy így mennyibe kerül? — úgy tűnik, nem sokba, de megvenni — talán még olcsóbb lenne.”

A hegesztő után huzatos fészter következnek. Hatalmas sísterséssel löki ki magából a hosszú gépsor a tisztára mart szerkezeti acéit. „A kalyiba átmeneti megoldás. Azért húztuk föl, hogy amíg az új üzemi ház elkészül — a gépet működtethessük. Nélküle csak hosszadalmas, elavult módszerrel tisztíthatnánk a fémet.”

Kipróbá'va, begyakorolva

És így tovább, még jó néhány munkahely egymás után. A fiatal művezető jelenti: csak öt fejjel működik a présautomata. Miközben beszél, váltja a lábait, mert alig fér el a gép mellett. S halom a választás kérdézetlenül: ide telepítették azokat a gépeket, amiket véglegesen az új üzemi

tűnk fel exportfejlesztő hitelt, 140 millió forintot, 1977. február 22-én. Vállaltuk, hogy a beruházás megvalósításától — 1979. december 31-től — évente 30 millió forint értékű konvertálható exportterméket és 20—25 millió értékű dollárszámlalású importkiváltó árut készítünk, ezzel a beruházás három év alatt megtérül. Sikertünk a törlesztéshez, az idén várhatóan csak a tőkés exportunk értéke eléri a 16,5 millió forintot.

— A lényeges kérdés még nem válaszolt: mi van a beruházással? Hogyan lehet két és fél év alatt bonyolult gumigyártó technológiát is magábarejti, új üzem építeni — még ha az építés értéke nem is túl nagy?

rendezés után. Szeretnék itt dolgozni az emberek, mert ez a gyár új, jó munkahely.

— Mikor volt normarendezés?
— Július 12-én. És elég sok embernek kevesebb lett a bére, mint annak előtte. Kivált a forgácsolóból — válaszol Varga. — Nálunk az idén kétszer tartottak normakarbantartást, a legutóbbin 8 százalékkal emeltük a teljesítményszázalékokat.

— Miért volt erre szükség?
— Mert a követelmények lazák voltak, de más miatt is.

— Milyen volt a fogadtatás?
— Változatos. Természetesen nem örültek neki azok, akik kevesebbet kaptak utána. De vállalni kellett a rossz fiú szerepét, mert mást nem lehet tenni — végtére is ez a tényező alaposan befolyásolja a vállalat gazdaságosságát. Azt, hogy mit érhet el jövőre, meg azután.

Honyák József egyetért ezzel. Megkérdeztem a normarendezésről Maróti Vilmos párttitkárt is. Tanulságos példával válaszol. Az új normák után panasszal fordult hozzá az egyik 23 éves szakmunkás, akinek jócskán megcsappant a keresete. A pártszervezet megvizsgálta a dolgot és megállapította: az egyébként kiváló szakembernek hat olyan hónapja is volt az évben, amikor alacsonyabb teljesítményt produkált a kitűzöttnél. Udvariassan figyelmzették előbb végezze el 100 százalékosan a dolgát — utána jöjjön vissza tárgyalni. „Persze — tette hozzá —, nem egyszerű kérdés a normarendezés, sok munkánk volt-van vele.”

A tröszt korlátja

Sokan nem hitték, nem hiszik, de — lehet! Már tény: a beruházás az eredetileg megszabott időn belül, többletköltség nélkül elkészül. Október végén szereljük, telepítjük azokat a gépeket, amelyeket — mint látta — előre megtanultak kezelni a munkások, sőt az új termékek termelése is elkezdődött. Csak így lehetett ezt megcsinálni. Illetve, hogy a beruházást a mi műszaki gárdánk magára vállalta, miközben eredeti feladatait is elvéggezte. A külkereskedelmi vállalatok külön együttműködési megállapodást kötöttünk; s meg kell mondanunk, nagyon sokat segítettek a gépbeszerzéseknél — ezen állt, vagy bukott a dolog. Tudja mit jelent az, hogy másfél év után — a megrendelés postázásától számítva — minden gépet megkaptunk? Hiszen a gyárak sokszor 2—4 éves szállítási határidőt hajlandók aláírni!

Normarendéssel is

Visszatérőben megállunk a szerszámkészítő lakatos asztalánál. Nagyméretű présformat szerezte össze. Különös, de eszembe jut az eredeti kérdés: **van-e itt félnivalójuk az embereknek 1980. január 1-től; milyen a hangulat?**

— Megfelelő — válaszolja Fodorci Lajos, akinek egyébként 19.20 az órabére és 1969 óta a gyár munkása. — Jobb annál, mint néhányan állítják a norma-

Az Interlighter első éve

A gyorsaság előnyével

Mint ismeretes — 1978. december 10-én, lassan egy éve — kifutott első útjára a **Julius Fucik** bárkaszállító hajó. Ezzel az eseménnyel tulajdonképpen a Duna menti KGST-országok közös vállalata, az Interlighter működésének új fejezete nyílt meg. Az alapítástól rendkívül rövid idő telt el, hiszen — szeretnénk emlékeztetni rá — a közös vállalat létrehozó egyezményt 1978. május 19-én kötötték.

De hogyan működik azóta a nagy jövő előtt álló vállalkozás?

Elég, ha azt mondjuk, hogy szolgáltatása iránt rendkívül gyorsan nőnek az igények, s a Julius Fucik azóta túl van első fél tucat útján. A vállalat mérlegeli annak lehetőségét, hogy a rendszert kiterjeszti a délkelet-ázsiai térségekre is. Mint ismeretes, a Julius Fucik olyan „fiahordó” hajó, amely külön bárkakat szállít annak érdekében, hogy a tengerről átrakodás nélkül szállíthassa el a terméket — például folyók segítségével. Ez a szállítóeszköz tehát a folyami és a tengeri hajózást egyszerűsíti.

A tapasztalatok azt mutatják, hogy e szállítási mód leegyszerűsítette és valóban felgyorsította a fuvarozást, ami a nemzetközi kereskedelemben igen előnyös a szállítatóknak. A Julius Fucik első négy útját — annak ellenére például, hogy az érintett kikötőkben: Bombayben és Karacsiban rendkívüli volt a zsúfoltság — pontosan tudta teljesíteni, holott hasonló szállítmányoknál nem ritka a több hetes, hónapos késés sem. Ugyancsak a tapasztalatok igazolták, hogy a rakodásmentes, gyors fuvarozás jelentősen csökkenti a szállítás közben keletkező károkat is.

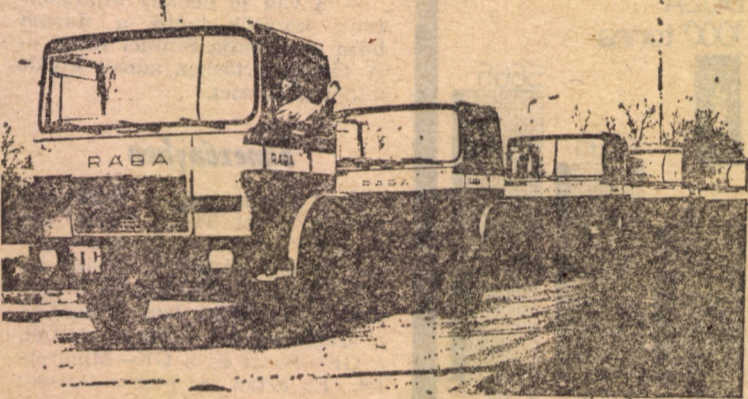
Gonda Zoltán rajza

Modern központ Mórón

Fejér megyei tudósítónktól. Gyors ütemben halad a településközpont rekonstrukciója Mórón. A móri lakótelepek sokszintes, távfűtéses panelházaiban elsősorban fiatal munkás- és bányászcsaládok laknak. A lakásépítkezésekkel párhuzamosan korszerűsítik a településközpont kommunális hálózatát. Új szolgáltató egységek nyíltak, köztük Patyolat-ruhatisztító szalon. A már felépült bölcsőde mellett három és fél millió forintot beruházással még az idén átadják a 250 személyes óvodát is.

A November 7. lakótelepen hat-ezer négyzetméter park és négy játszótér található a lakóházak között. Itt is épül az új lakótelepi iskola, az óvoda, az étterem és a bisztró.

MATKÓ ISTVÁN

házba szántak. Előre megtanulják kezelni a munkások, mire megindulhat ott a termés. S közben persze termelnek.

— De mégis, kockázatos agyonzsúfolni a meglévő üzemet, hiszen így sokkal nehezebb dolgozni!

— Nincs más választás. Figyelen ide: ez egy termosztát-alkatrész. A Győri Rába 24,8 DM-et ad érte az NSZK-beli szállítónak, évente körülbelül hatvan ezer ilyenre van szükség. Mi megvettük a licenct, kooperációban vállaltuk a gyártást — s ha majd teljesen felfut — 1981-től egy termosztátot körülbelül 4 DM-nek megfelelő összegért tudunk előállítani. Szóval fölmérheti: mit jelent az importkiváltó alkatrészyártás — s mit ér, ha felgyorsítjuk az adaptációt, illetve termelő folyamatokat. A termosztát mellett számos ilyen termékünk van, például a gumis-motorkák. Ráerősítik a RÁBA-MAN motort a járműben — szintén az NSZK-ból importálta a győri nagyvállalat. Mi a tervezettnél előbb megkezdettük a szállítást: 1977-ben 10 ezret, 1978-ban 33 ezret, az idén 80 ezret gyártunk. Kielégítjük a teljes igényt — megszűnhet az import.

— Ha jól értem: a vállalat most a hazai járműipar importalkatrészeinek gyártására áll rá. Hogyan képes ezt saját erőből megvalósítani?

— Nem saját erőből csináljuk. A Magyar Nemzeti Banktól vet-

